

De Blijvende Drie-Eenheid

Door: Cornelius R. Stam

1Korinthiërs 13:8-13

8 De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden.

9 Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele;

10 Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden.

11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was.

12 Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.

13 En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.

POPULAIRE UITLEG

De bovenstaande passage, uit de pen van Paulus, wordt in het algemeen uitgelegd dat het betekent dat, terwijl profetieën, talen en kennis voorbijgaande dingen zijn, geloof - hoop en liefde zullen blijven bestaan zelfs nadat dit leven voorbij is. Dus de dingen van onze **huidige** kinderjaren (dus in ons aardse leven) zullen ooit worden weggedaan om te worden vervangen door de dingen van ons **toekomstige** (dus na ons aardse leven) mannelijkheid. Waarschijnlijk presenteren meer dan negen van de tien Bijbelcommentaren dit standpunt.

Zelfs de grote bisschop Ellicott zegt over deze passage: "De natuurlijke kindertijd en mannelijkheid van dit leven zijn analoog aan de geestelijke kindertijd van dit leven en de geestelijke mannelijkheid van het toekomstige leven".

Daarom, zoals zovelen van onze tijd op dit punt verward zijn, maakt hij de tekengaven, hier geassocieerd als "kinderlijke dingen", het bewijs van ware

spiritualiteit, en, hoewel inderdaad voorzichtig en halfslachtig, de schijnbare toepassing er van in de huidige bedeling.

DE JUISTE UITLEG

In deze passage behandelt de apostel, door de Geest, drie onderwerpen:

1. Dat wat afgeschaft moest worden.
2. Dat wat in de plaats zou komen.
3. Dat wat gedurende de hele tijd zou blijven.

Eerst moet duidelijk worden begrepen dat de dingen die "afgeschaft" moesten worden (ad 1) en "zouden ophouden" waren de tekengaven. De passage leert niet dat profetieën niet zouden uitkomen, maar dat de gave van profetie, die sommigen in die tijd bezaten, zou worden afgeschaft. Ook leert het niet dat mensen zouden stoppen met praten of dingen weten, maar dat de gaven van tongen en van bovennatuurlijke kennis zouden "ophouden" en "afgeschaft" worden.

Het volgende dat duidelijk begrepen moet worden, is dat deze tekengaven op dat moment op die dag zouden worden afgeschaft. Zij maakten deel uit van de overgang van een aards programma naar een hemels en geestelijk programma. Ze behoorden tot een kindertijd die in overeenstemming was met die overgang. De grote waarheid van de verborgenheid werd pas geleidelijk aan Paulus geopenbaard. Hij ontving toen zelfs nog goddelijke openbaringen en er zouden nog meer volgen (Handelingen 26:16, 2 Korinthe 12:1). Vandaar dat hij zegt: *"Wij kennen ten dele.....wij profeteren ten dele..... wij zien nu door een spiegel in een duistere rede"*. Maar de openbaring zou spoedig voltooid zijn (Kol. 1:25) en met de voltooiing ervan zouden de "kinderlijke dingen" en "dat wat ten dele is" "afgeschaft" (of "weggedaan") worden.

Bovengenoemde teksten:

"Hand. 26:16: Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen;

"2 Kor. 12:1: Te roemen is mij waarlijk niet oorbaar; want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren.

"Kol. 1:25: Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;

Uit Paulus zijn eigen brieven blijkt dat hij niet bereid was om te wachten, of om andere gelovigen te laten wachten op de hemel, met het overgaan van de kindertijd tot de volwassenheid. Hij berispt Inderdaad juist deze Korinthiërs omdat ze niet met de waarheid opgroeien, hij noemd ze "vleselijk" en "jonge kinderen" (1 Korinthiërs 3:1-4). En in Eph. 4:14 vermaant hij: "*Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn,...*". In Kolossenzen spreekt hij nogmaals over zijn intensieve inspanningen: "*opdat wij zouden een iegelijk mens volmaakt stellen in Christus Jezus*" (Kol. 1:24-29) en verwijst naar Epafras: "*.....die uit de uwen is, een dienstknecht van Christus, te allen tijde strijdende voor u in de gebeden, opdat gij staan moogt volmaakt en volkomen in al den wil van God*" (Kol. 4:12).

DE POGING TOT HEDENDAAGS HERSTEL VAN DE TEKENGAVEN

Uit dit alles is het duidelijk dat, ondanks de beweringen van vele fundamentalisten, de "grote opdracht" en het programma van Pinksteren met hun tekengaven vandaag de dag niet kunnen worden gepraktiseerd. God heeft dit onmogelijk gemaakt, want deze bovennatuurlijke manifestaties zijn "afgeschaft" en "gestopt". Vandaar dat de poging om hen te herstellen niet van God is, maar van Satan, die zelfs de Schriften zal gebruiken om Gods volk te beroven van hun dierbaarste bezit.

Toen Satan het Woord van God gebruikte om onze Heer te verleiden, en het opnieuw gebruikte om de Galaten "van de genade te laten vallen" in de slavernij van de wet van Mozes, zo gebruikt hij het in onze dagen, wijzend op de Schriften om oprechte gelovigen weg te leiden van een volledige waardering van "*alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten*" tot de mindere zegeningen van een vroegere bedeling.

Onze tegenstander is verheugd wanneer onwetende Christenen zeggen: "Als het in de Bijbel staat, is het genoeg voor mij", maar er zijn twee Schriftplaatsen waarop hij de mensen nooit zal wijzen: Rom. 11:13 en 2 Tim. 2:15, want als ze daar acht op hadden geslagen zou de verwarring en verdeeldheid in de kerk worden weggenomen.

Bovengenoemde teksten:

"Rom. 11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

“2 Tim. 2:15: Benaarstig u, (beijvert u) om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.”(Statenvertaling).

Opmerking van de vertaler:

2Tim. 2:15 in de King James Bible zegt het als volgt:

*“**Study** (studeren) to shew thyself approved unto God, a workman that needeth not to be ashamed, **rightly dividing** the word of truth.*

Er is een groot verschil tussen het ijverig in de Bijbel lezen en het bestuderen van de Bijbel. Degenen die alleen over de NBG vertaling beschikken missen het **“recht snijden”** in de genoemde tekst:

*“NBG - 2Tim.2:15: Maak er ernst mede u wél beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch **rechte voren trekt** bij het brengen van het woord der waarheid”.*

“Rechte voren trekken” is een uitdrukking die wordt gebruikt bij het ploegen van landbouwgrond en heeft geen raakvlak met het Bijbelse: *“recht snijden”*.

----- (einde citaat).

Verder moet worden opgemerkt dat de poging om de tekengaven vandaag de dag te herstellen een duidelijk teken is van onvolwassenheid. De tekengaven waren overvloedig aanwezig in de Korinthische kerk (1 Korintiërs 1:7 en hoofdstukken 12-14) en de Korintiërs schepten er over op, maar Paulus liet hen in niet mis te verstane bewoordingen weten dat zij slechts *“jonge kinderen in Christus”* waren (I Kor. 3:1) die niet in staat waren vaste spijs te verwerken (1Kor.3:2) en hun *“nijd en twist en tweedracht”* (1Kor.3:3) bewezen dat hij gelijk had.

Laat, In het licht hiervan, niet één moderne Pinksterbeweging denken dat zijn veronderstelde “gaven” van genezing of profetieën of tongen tekenen zijn van geestelijkheid of volwassenheid. De Korinthiërs hadden al deze gaven, maar werden eerder vleselijk dan geestelijk genoemd, en veeleer kinderlijk dan volwassenen. Bovennatuurlijke gaven op zich waren nooit een bewijs voor geestelijkheid. Het waren slechts tijdelijke tekenen die verband hielden met het Messiaschap van onze Heer. Een bezoek aan een Pinkstervergadering zou de nadenkende student van het Woord er inderdaad van moeten overtuigen dat geestelijke volwassenheid niet één van hun kenmerken is. Een man staat op om te spreken in een “onbekende taal”. Een ander volgt met een “uitleg”. Of een

"profeet" staat op met een speciale openbaring van de Heer. En wat zeggen ze? Bieden zij een verfrissend licht op het Woord, of bespreken ze "de diepe dingen van God"?

Nee, ze doen zulke uitspraken als: "De Heer is tevreden met de vergadering" of "De Heere komt spoedig en we moeten er klaar voor zijn", of "Er is een afvallige in ons midden en de Heer wil dat hij weet dat, als hij niet snel Gods aangezicht zoekt, hij zal worden afgesneden". En wat brengt de grootste respons van het publiek: Dat is de spreker die naar de grootste uitersten van fysieke of vocale inspanning gaat, die suggereert dat de Heilige Geest op het punt staat om in kracht neer te komen, of de vermelding van een genezing. Maar "*de rijkdom der heerlijkheid*" van Gods "verborgenheid onder de Heidenen", die God "*heeft willen bekend maken*" (Kol. 1:27) en waardoor gelovigen zijn bevestigd (Romeinen 16:25) is voor hen volkomen onbekend.

Met de woorden van een ander: "Wat zij zien als superieure geestelijkheid is in feite instabiliteit en emotionaliteit die slechts duurt zolang de betovering op hen is en hen vervolgens in een staat van depressie brengt die nauw verwant is met melancholie".

Verwijzend naar iemand die de Pinkstergedachte omarmde en er door geruïneerd werd, zegt Sir Robert Anderson terecht: "Deze volledige overgave van geest en wil - zijn hele persoonlijkheid - aan wat hij geloofde dat de leiding van de Heilige Geest was, liet hem een prooi worden voor de verschrikkelijke waanideeën waarin hij ten slotte werd verzwoegen "

Maar de Korinthiërs hadden een overdreven inschatting van de waarde van de tekengaven op een moment dat ze wél actueel waren. Wat zullen we zeggen van degenen die er vandaag de dag veel werk van maken nadat God ze heeft onderbroken en op heeft doen houden? De golf van emotionaliteit, de voortdurende nadruk op het wonderbaarlijke, het zelfbedrog en het bedrog van anderen, het falen om Paulus te erkennen als de door God aangewezen apostel van de huidige bedeling - dit alles is niet van God, maar van Satan.

De Blijvende Drie-Eenheid

"En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie". (1Kor.13:13).

Het woord wordt hier nu niet in een tijdelijke, maar in een logische zin gebruikt. Het zou weergegeven kunnen worden als: "En zo blijven deze drie." De volgende logische stap in zijn betoog is, dat, hoewel sommige dingen zullen verdwijnen om door anderen te worden vervangen, er bepaalde basisfactoren zijn die "blijven". Dat zijn geloof, hoop en liefde, en met het voorbijgaan van de tekengaven geven deze volledig en voldoende getuigenis van een normaal en gezond Christendom. En laat degenen vanaf de dag dat ze geloof, hoop en liefde bezitten, groeien in genade, en overgaan van kinderlijkheid naar volwassenheid, van "dat wat ten dele is" naar "dat wat volmaakt is [volledig ontwikkeld is]". Laat de gelovige dezen vandaag de dag in voldoende mate bezitten en ze zullen hem behoeden voor geestelijke achteruitgang.

De drie zijn een drie-eenheid. Hoewel de apostel over één of twee of over alle drie tezamen kan spreken, ze zijn toch zo volkomen één dat niet één los van de andere twee kan bestaan. Bovendien is elk even belangrijk op zijn manier. **Liefde** is de "grootste". Het is van het allergrootste belang. Toch is geloof van primair belang. **Geloof** moet eerst komen, want "zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen". (Hebr. 11:6). En **Hoop**, of verwachting, is van eeuwig belang. Het ligt in het centrum van onze dagelijkse Christelijke ervaring.

Het waren deze drie "genades" waar de apostel naar op zoek was in elk van de gemeenten, waarbij hij de echtheid, van het beoefenen ervan, beoordeelde door de mate van hun aanwezigheid of afwezigheid. Hij vroeg nooit: "Hoeveel gedoopte bekeerlingen heeft u?" Of "Hoeveel van u hebben de tekengaven?" Het programma was niet langer: "*Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden..... En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen.*" (Markus 16:16, 17). Hij zocht altijd naar geloof, hoop en liefde.

In zijn schrijven aan de Romeinen erkende hij het feit: "*dat uw geloof verkondigd wordt in de gehele wereld*". Maar wordt hun geloof vergezeld door een gelijke mate van hoop en liefde? Hij is nooit bij hen geweest en kan dat niet volkomen weten omdat ze op zo'n grote afstand van hem zijn, maar hij

vertelt hen wel wat in dit opzicht nodig is, vooral in Rom. 5:1-5: *"gerechtvaardigd zijnde uit het **geloof**, hebben we vrede met God" en "hebben toeleiding (toegang) .....tot deze genade, in welke wij staan"*. En meer: hoewel we in onszelf "nog steeds tekortschieten in de heerlijkheid van God", mogen we: *"roemen in de **hoop** der heerlijkheid Gods". "En de hoop beschaamt niet, omdat de **liefde** Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest"*.

De Korinthiërs hadden zijn hart gebroken. Met hun overdreven nadruk op de tekengaven hadden ze geloof, hoop en liefde verwaarloosd. De apostel is de bewaker hiervan en spreekt ze in beide brieven hierover aan. Terwijl hij anderen prijst voor het bewijs van hun redding, schrijft hij in het geval van de Korinthiërs slechts: *"Ik dank mijn God allen tijd over u, vanwege de genade Gods, die u gegeven is in Christus Jezus"* (1 Korinthiëres 1:4). Zij vertoonden enig bewijs van GELOOF (1 Korinthiërs 1:4-6) en iets van HOOP (vers 7) maar weinig van LIEFDE, en dit beïnvloedde ook hun geloof en hoop (1:10-12). Zelfs na de bestraffing in zijn eerste brief was het nog steeds nodig dat hij hen aanspoorde om "de oprechtheid van uw liefde te bewijzen" en "het bewijs van uw liefde te tonen" (2 Kor.8:8, 24).

Dus in I Kor. 13 vinden we dat hij hun behoefte aan alle drie benadrukt, vooral de liefde.

De gemeente te Galatië was een andere teleurstelling voor Paulus. Hun snelle vertrek uit de genade van God, nadat ze waren gekomen om zich daarin te verheugen, liet hem verbluft en bedroefd achter (Galaten 1:6-10). Bij de Galaten ging het in wezen om het geloof, maar dit beïnvloedde ook hun hoop, want hij vraagt hen: *"Welke was dan uw gelukachting?"* (Gal.4:15) en eveneens hun liefde want hij zegt: *"14 Want de gehele wet wordt in een woord vervuld, namelijk in dit: Gij zult uw naaste liefhebben, gelijk uzelf. 15 Maar indien gij elkander bijt en vereet, ziet toe, dat gij van elkander niet verteerd wordt"* (Gal. 5:14-15).

Hij waarschuwt hen dat onderwerping aan de besnijdenis betekent dat Christus "geen nut" zal zijn en voor hen "ijdel geworden is en dat het hen betreft in een verplichting om "de gehele wet" te doen, groepeerde de apostel de drie genaden opnieuw samen , zoals hij zegt:

*“Gal. 5:5-6: 5 Want wij verwachten door den Geest, uit het **geloof**, de **hoop** der rechtvaardigheid. 6 Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht noch voorhuid, maar het geloof, door de **liefde** werkende.*

De brief aan de Efeziërs was ongetwijfeld een zeer belangrijke brief die gezonden werd naar een groep gemeenten. Van hen had hij betere dingen te zeggen:

*“Efeziërs 1:15-16: 15 Daarom ook ik, gehoord hebbende het **geloof** in den Heere Jezus, dat onder u is, en de **liefde** tot al de heiligen, 16 Houde niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijn gebeden;*

Wat hun HOOP betreft, herinnert hij hen eraan omdat ze gelovigen waren: *“13..... verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte; 14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid”* (Ef.1: 13-14).

Maar hij wou hen nu in een grotere, geweldiger hoop vestigen en bidt:

“Ef.1:17-18: 17 Opdat de God van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve den Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; 18 Namelijk verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijn roeping,.....”.

De verwijzing is hier natuurlijk naar Hem die ons naar een huidige positie en huidige zegeningen in de hemelse gewesten roept.

Over deze glorieuze roeping schrijft Paulus aan Timotheüs:

“2 Tim. 1:9: Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen;

Elke gelovige moet “de hoop op zijn heilige roeping” kennen en ervaren.

De gemeente in Filippi werd bedreigd met verdeeldheid over een persoonlijk misverstand, waarmee Paulus zich haastte om er naar te handelen, maar als geheel vormden ze een uitstekende groep. Dat zij een speciale plaats innamen in de genegenheid van Paulus blijkt uit de openingswoorden van zijn brief aan hen:

“Fil. 1:3-4: 3 Ik dank mijn God, zo dikwijls als ik uwer gedenk.

4 (Te allen tijd in al mijn gebed voor u allen met blijdschap het gebed doende)

De standvastigheid van hun geloof werd bewezen door hun gemeenschap met hem in het evangelie "van de eerste dag af tot nu toe" (vers 5). Hun hoop was

ook sterk, want ze hadden zelfs met hem geleden (vers 7, 29, 30). Bovendien was hij ervan overtuigd dat God, die dit "goede werk" in hen was begonnen, het zou voltooien (vers 6). Wat hun liefde betreft, deze was tot op zekere hoogte negatief beïnvloed door het misverstand dat was ontstaan (4:2, 3) maar hij probeert hen weer stevig met elkaar te verbinden wanneer hij hen "allen" (1:1) aanspreekt, hij verzekert hen van zijn gebeden en hij verheugt zich over hen "allen" (vers 4) en zijn vertrouwen in hen "allen" (vers 7) en zijn verlangen naar hen "allen" (vers 8). En hoewel hij niet veel woorden gebruikt, groepeerde hij opnieuw geloof, hoop en liefde samen in zijn afsluitende vermaning:

"Fil.4:1: staat alzo in den Heere, geliefden!

Daar is geloof.

"Fil.4:2: zij eensgezind zijn in den Heere.

Daar is de liefde.

"Fil.4:4: Verblijdt u in den Heere te allen tijd.

Daar is hoop.

De Kolossenzen hadden ook hun moeilijkheden, met binnensluipende ketterijen, maar ze stonden ook op een hoog geestelijk plan. Vandaar dat de apostel schrijft over zijn dankzegging en gebeden voor hen.

"Kol. 1:3-5: 3 Wij danken den God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, altijd voor u biddende; 4 Alzo wij van uw geloof in Christus Jezus gehoord hebben, en van de liefde, die gij hebt tot alle heiligen. 5 Om de hoop, die u weggelegd is in de hemelen, van welke gij te voren gehoord hebt, door het Woord der waarheid, namelijk des Evangelies;

Ook aan hen kon hij schrijven over de diepere, meer glorieuze waarheden die verband hielden met "*de verborgenheid*", zodat we in de brief van aan de Kolossenzen opnieuw worden meegenomen naar de hoogten van geestelijke waarheid.

De gemeente van Thessalonika is al lang bekend als "de voorbeeldkerk" en in de brieven van Paulus aan hen (waarschijnlijk zijn vroegste) vinden we geloof, hoop en liefde het meest opvallend samen gegroepeerd. In hun geval wordt met name de hoop in het algemeen als laatste genoemd, in overeenstemming met het feit dat deze brieven zich in wezen bezighouden met "de gezegende hoop", waarover zij enige instructies nodig hadden.

In de openingswoorden van zijn eerste brief aan hen herinnert de apostel zich "*het werk uws GELOOF*", hun "*arbeid der LIEFDE*" en hun "*verdraagzaamheid der HOOP*" (1 Thess. 1:3).

Dan herinnert hij zich hoe zij *"tot God bekeerd zijn van de afgoden"* - er is GELOOF - *"om den levenden en waarachtigen God te dienen"* - daar is LIEFDE - *"En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten"* - daar is HOOP (1 Thess. 1:9, 10). Het hele eerste hoofdstuk is inderdaad verdeeld in drie delen, waarvan de eerste in principe te maken heeft met hun GELOOF (Vers 1-5), de tweede met hun LIEFDE (Vers 6-8) en de derde met hun HOOP (Vers 9-10).

Toch dringt de apostel aan om aan te doen: *"het borstwapen des GELOOFS en der LIEFDE, en tot een helm, de HOOP der zaligheid"* (1 Thess. 5:8).

Als we ons tot de aanhef van de tweede brief wenden, worden we opgefrist om te zien hoe ze zijn gegroeid sinds hij hen voor het laatst schreef, zegt de apostel:

"2 Thess. 1:3-4: 3 Wij moeten God te allen tijd danken over u, broeders, gelijk billijk is, omdat uw geloof zeer wast, en dat de liefde eens iegelijken van u allen jegens elkander overvloedig wordt; 4 Alzo dat wij zelven van u roemen in de Gemeenten Gods, over uw lijdzaamheid en geloof in al uw vervolgingen en verdrukkingen, die gij verdraagt;

O, dat deze genaden overvloedig in ons, als leden van het Lichaam van Christus, aanwezig mogen zijn. De individuele gelovige in wie deze deugden in overvloed aanwezig zijn heeft alles wat hij nodig heeft en alles wat God van hem verwacht. Al het andere is verbonden met deze drie. Evenzo is de gemeente waarin zij in overvloed aanwezig zijn een complete gemeente, ongeacht of deze bestaat uit vijftwintig leden of vijftwintighonderd leden.

Offers, besnijdenis en de wet zijn voorbijgegaan; de tekengaven zijn opgehouden, maar deze genaden, GELOOF, HOOP en LIEFDE, blijven als een blijvende drie-eenheid en zullen voor eeuwig blijven bestaan.

Liefde, de gekroonde genade van alle zal natuurlijk ook in de hemel geperfectioneerd worden. Wat een vooruitzicht is dat voor ons!